

Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ «ΛΑΩΝ», Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΟΛΙΓΩΝ

Τάσος Συμεωνίδης
(Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr) Publication date: 4 July 2016

Μια και πλέον εβδομάδα μετά το δημοψήφισμα Brexit και κλαυθμός, οδυρμός, και τριγμός οδόντων μέγας εξακολουθεί να πνίγει τα διεθνή και ελληνικά «μίντια».

Η αιτία του παγκόσμιου αυτού θρήνου είναι η «αχρεία» ψήφος εκατομμυρίων Βρετανών κατά της Ευρώπης των «λαών» ή, κατ' άλλους, της «σοσιαλιστικής» Ευρώπης, δηλαδή, κατ' αυτού του φανταστικού ειδώλου που οι «ευρωπαϊστές» χρησιμοποιούν ως «απόδειξη» της πλείρας δημοκρατίας που μας εξασφαλίζει, υποτίθεται, το ευρωπαϊκό μόρφωμα (για να χρησιμοποιήσω την έκφραση που κατά κόρον εκτοξεύουν οι διαπρεπείς μας σχολιαστές για να περιγράψουν ότι βδελύσσονται και απορρίπτουν).

Η Ευρώπη των «λαών» φυσικά δεν υπάρχει και ούτε μπορεί να υπάρξει υπό την δικτατορία των ολίγων. Δεν μπορεί να υπάρξει καθ' όσον το μόρφωμα όλο και περισσότερο προσαρμόζεται στις ανάγκες των «παραγωγών πλούτου» προς όφελος μειοψηφιών και εις βάρος εκατοντάδων εκατομμυρίων πολιτών. Δεν μπορεί να υπάρξει υπό την επήρεια ενός χυδαίου πολιτικού και οικονομικού μισανθρωπισμού που εκφράζεται από «ηγέτες» όπως ο κύριος Σόϊμπλε και τους συν αυτώ «willing executioners» (πρόθυμους εκτελεστές). Και δεν μπορεί να υπάρξει όταν ο ιδεολογικός και κατευθυντήριο πυρήνας της κατ' όνομα μόνον «ένωσης» αρνείται την δημοκρατία, προωθεί την απόρριψη ελευθέρων εκλογών ως του ανωτάτου παράγοντος της διακυβερνήσεως, και ηθελημένα και επιδεικτικά αγνοεί την θέληση των λαών που υποτίθεται ότι προστατεύει.

Τα σημεία αυτά βεβαίως αποτελούν τα ψιλά γράμματα για τους «ευρωπαϊστές» που λάβροι ωρύνονται κατά των «φανατικών» και «φασιζόντων» Βρετανών που τόλμησαν να ψηφίσουν «ΕΞΩ». Όπως επίσης αποτελούν ψιλά γράμματα για τους παντός είδους «ειδικούς» και «αναλυτές» που ιδρώνουν μέρα και νύχτα διογκώνοντας τις «αποδείξεις» του πως το «ΕΞΩ» θα προκαλέσει τον

Κατακλυσμό του Νόε για την Βρετανία και θα «απειλήσει», επί πλέον, την ευρωπαϊκή ασφάλεια διότι, έξαφνα, η Ρωσία θα ανακαταλάβει την Πολωνία και τις Βαλτικές χώρες στηριζόμενη στην Βρετανική ψήφο «διαμαρτυρίας». Ακόμη πιο προκλητική είναι η στάση «προοδευτικών» πανεπιστημιακών που, έξαφνα, ξεχνούν το δυσλειτουργικό και κακοποιημένο λεκτικό ιδίωμα της «ψυχρής ανάλυσης» και ταχύτατα διολισθαίνουν στην «φασιστοειδή» διάλεκτο που με περισσή μανία συνήθως καταδικάζουν. Πρόσφατο εντυπωσιακό παράδειγμα άρθρο επιφανούς κυρίας καθηγητού στο έγκυρο *Foreign Affairs* με τίτλο [“Brexit's False Democracy: What the Vote Really Revealed”](#) όπου τα δημοψηφίσματα περιγράφονται ως «απαίσιιοι μηχανισμοί της δημοκρατίας» και το Βρετανικό δημοψήφισμα ως «απερίσκεπτος τζόγος», ο οποίος εκμεταλλεύθηκε ένα «πραγματικό θέμα» (πάλι καλά!) και το μετέτρεψε σε «αηδιαστικό πολιτικαντισμό».

Βάσει του σκεπτικού της κυρίας καθηγητού, κατά τ άλλα υπερμάχου της δημοκρατίας, δεν μπορούμε παρά να κατανοήσουμε ότι «απαίσιιοι μηχανισμοί», όπως τα δημοψηφίσματα, πρέπει να καταργηθούν για να προστατευθεί η ειρήνη και η ευμάρεια (γενικώς και κυρίως εκείνων που δημιουργούν «αξίες» με αέρα κοπανιστό και «πακέτα οικονομικών προϊόντων» και έτσι καταληστεύουν εθνικές οικονομίες χωρίς να τους ελέγχει ή τιμωρεί κανείς)· ότι αυτός ο «απερίσκεπτος τζόγος» προς χάριν των «απαίδευτων φανατικών» δεν μπορεί να ελεγχθεί παρά με την μεταφορά *όλων των βασικών λειτουργιών κράτους και οικονομίας* στα χέρια απρόσωπων μανδαρίνων με «ορθές» πολιτικές απόψεις· ότι οι μανδαρίνοι αυτοί δεν θα έχουν *καμιά απολύτως δημοκρατική δέσμευση* για μην απειλούνται, π.χ. διεθνείς εμπορικές συμφωνίες που έχουν ως μοναδικό στόχο τον γιγαντισμό υπερεθνικών εταιρικών σχημάτων· ότι η καταστροφή εκατοντάδων εκατομμυρίων θέσεων εργασίας μέσω των συμφωνιών αυτών είναι αποδεκτή καθ' όσον η ύπαρξη τους δυσκολεύει, ή και καταργεί, την προοπτική του αέναου κέρδους (το οποίο **δεν μπορεί να υπάρξει** παρά μόνο στην αρρωστημένη φαντασία εταιρικών διοικητικών οργάνων με απόλυτες εξουσίες εκβιασμού του «κυρίαρχου λαού» και των εκλεγμένων αντιπροσώπων του)· και ότι οποιαδήποτε γνώμη που συγκρούεται με τις ολοκληρωτικές αυτές απαιτήσεις αποτελεί «αηδιαστικό πολιτικαντισμό» ο οποίος πρέπει να συντριβεί προς όφελος της «δημοκρατίας» των ολίγων.

Διαπιστώνουμε λοιπόν, πάντοτε με βάση το σκεπτικό της κυρίας καθηγητού, ότι χώρες όπως η Ελβετία, η Σουηδία, και η Δανία, που δεν διστάζουν να προχωρούν σε εφαρμογή αυτού του «απαίσιιου μηχανισμού» του δημοψηφίσματος, είναι χώρες ανάπηρες με ανάγκη πολιτικής διαπαιδαγώγησης και εν ανάγκη επανεκπαίδευσης. Είμαι όμως εκ των προτέρων βέβαιος ότι ουδείς στις χώρες αυτές δεν θα διστάσει να δώσει όχι και τόσο κομπές απαντήσεις στην κυρία καθηγήτη και στους/στις ομοίους της.

Η «έκπληξη» της 23ης Ιουνίου βοήθησε στην εκ νέου αποκάλυψη των σαθρών πολιτικών και κοινωνικών βάσεων της «ένωσης» στηριγμένων σε μύθους που καθημερινώς μηρυκάζουν οι «ευρωπαϊστές» συνήθως σε φτιασιδωμένη έκδοση, όπως: η «ένωση» είναι ζήτημα ζωής και θανάτου, χωρίς αυτήν δεν επιβιώνουμε· η «ένωση» χρειάζεται ισχυρή διοίκηση χωρίς το βάρος της πολιτικής αν και τυπικώς είθισται να ανεχόμεθα τις εκλογές · η «ένωση» είναι αποτελεσματική *μόνον* όταν το εθνικό κράτος ατονήσει και κατά προτίμηση εξαφανιστεί· η «ένωση» απαιτεί την αποδοχή του «διαφορετικού» ανεξαρτήτως συνεπειών· αμφισβήτηση των «θεμελίων» της «ένωσης» αποτελεί αποστασία και τιμωρείται υποχρεωτικά με «αποφασιστικά» μέτρα.

Το Βρετανικό ΕΞΩ έχει αναπόφευκτα προκαλέσει «ελεγχόμενο» πανικό στις Βρυξέλλες και Βερολίνο. Η άμεσος κινητοποίηση των δυνάμεων για «βάθεμα» της μη-ένωσης ήταν αναμενόμενη. Το μέλλον, όμως, παρ όλες τις απειλές και στις σκοτεινές προβλέψεις του χορού των καταστροφολόγων, παραμένει αόρατον. Το γεγονός ότι η Βρετανία δεν είναι αξιοθρήνητος νάνος όπως η Ελλάδα, η Πορτογαλία ή η Ιρλανδία δημιουργεί αδιέξοδο για την κυρία Μέρκελ, ιδίως εις τα περί συλλογικής αμύνης όπως και στα ευχολόγια περί «κοινής» εξωτερικής πολιτικής (που εξακολουθεί να είναι όνειρο απατηλό). Το γεγονός ότι το μανδαρινάτο των Βρυξελών τώρα αντιμετωπίζει ζητήματα υπαρξιακά χωρίς την «διέξοδο» της συντριβής των ατάκτων μέσω εκβιασμών, δαρμών, βασανιστηρίων της σταγόνας των «δόσεων», μεθοδικό ανασκολοπισμό της εσωτερικής αγοράς, ΔΝΤ κ.λπ. προκαλεί στάση ιδεών και πράξεων και δημιουργεί δυναμική για απονενομημένα (και έτσι επικίνδυνα) πολιτικά βήματα για την «ενότητα» και την επιβίωση των «θεσμών».

Ο κοχλασμός του μίσους για τους «ρατσιστές» που ψήφισαν ΕΞΩ δεν μπορούσε να αφήσει ανεπηρέαστους και τους παρ ημίν διακεκριμένους σχολιαστές. Με ελάχιστες λαμπρές εξαιρέσεις, οι μόνιμοι αυτοί οσφυοκάμπτες οπαδοί του «δημιουργικού ευρωπαϊκού ρεαλισμού» δεν αφήνουν πέτρα ασήκωτη αναμασώντας το διεθνές υβρεολόγιο κατά των «απαίσιων μηχανισμών της δημοκρατίας».

Σε πρόσφατο σχόλιο, ένας τέτοιος «δημιουργός» αποφάσισε π.χ. ότι όσοι ψήφισαν ΟΧΙ στο δημοψήφισμα-παρωδία της αριστερό-δεξιάς σημερινής κυβέρνησης «του λαού για τον λαό» πρέπει να ονομάζονται από τούδε «σανοφάγοι». Το επίθετο, υποθέτω, εφαρμόζεται με άνεση και στην περιγραφή των Βρετανών αντιπάλων του «πολύχρωμου» πλήθους που διαδήλωσε στο Λονδίνο, όπως και οι οπαδοί του «ΝΑΙ στην Ευρώπη» στην Αθήνα το καλοκαίρι του 2015. Άλλος «έγκριτος» κατέληξε στο συμπέρασμα, όπως και η Αμερικανής κυρία καθηγήτρια, ότι η άμεσος δημοκρατία τύπου Ελβετίας

αποτελεί παγκόσμια απειλή. Άλλοι, αναλόγως του βαθμού εμβαπτίσεως τους στα «ευρωπαϊκά ιδεώδη», ανακάλυψαν ότι η Ελλάδα **πρέπει** τώρα, παρά ποτέ άλλοτε, να μείνει στον «σκληρό πυρήνα» της Ευρώπης (δηλαδή σε κάτι που ποτέ δεν είχε γίνει αποδεκτό)· ότι οι Βρετανοί ψηφοφόροι έχουν πλέον απολέσει την «γονιδιακή» τους ικανότητα να κρίνουν ψυχρά και «πραγματιστικά»· ότι η «μετάλλαξη» των ευρωπαϊκών λαών λόγω του «ρατσισμού» κατά των ακάλεστων μουσουλμάνων τριτοκοσμικών παρανόμων μεταναστών, όπως εκφράστηκε στο ΕΞΩ, πρέπει να συντριβεί εδώ και τώρα γιατί η παράνομη μετανάστευση, αντιθέτως με ότι λέει η «προπαγάνδα», είναι παραγωγική και μάλιστα επιθυμητή· και ότι, τελικώς, αν δεν αντιληφθούμε τα ευεργετήματα της συνολικής κατάργησης «απαρχαιωμένων» μεθόδων (όπως, υποθέτω, οι γνήσιες εθνικές εκλογές) η Ευρώπη δεν πρόκειται να δει άσπρη μέρα.

Το κωμειδύλλιο συνεχίζεται δυστυχώς και η μεγάλη σύγκρουση πλησιάζει με αυξανόμενη ταχύτητα. Η μόνη λύσις είναι ίσως η «επιτροπή σοφών» που θα δημιουργήσει σειρά υπό-επιτροπών για την κατάρτιση προτάσεων που θα υποβληθούν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το οποίο θα της ψηφίσει αλλά θα προσκρούσει στην άρνηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να της εφαρμόσει.

Η Ευρώπη των «λαών» μπορεί να περιμένει.

